

Hồi 61

Mối Nghi Chồng Chết

Tần Quan Vũ lắc đầu chưa kịp nói thì mắt chàng đã nhìn thấy có hơn hai mươi con rắn đang lo ngại ngoi chậm chạp bò tới thành một vòng tròn bao quanh chàng và Trần Phụng Nghi.

Chúng bò tới còn cách chàng khoảng năm trượng thì đột nhiên dừng lại.

Ánh sáng mặt trời chiếu lên mình những con rắn ấy khiến cho da chúng ánh lên màu vàng lóng lánh pha lẫn sắc đỏ trông đến rợn người.

Những con rắn ấy chính là loại Kim Ty xà, loại rắn độc cắn phải ai là người đó chết liền, một loại rắn độc nhất trần gian sinh sản ở miền Tây Vực xa xôi.

Chúng dừng lại, đầu cất cao lên và phùng mang lộ lưỡi dài như những vòi máu...

Tiếng của người ẩn mặt lại vang lên:

- Tiểu tử, hãy nghe cho rõ, đây là cơ hội cuối cùng của ngươi. Hãy đưa Phụng Nghi trở về Hạ Hầu viên thì mọi việc sẽ êm xuôi.

Tần Quan Vũ cảm giác thấy như có một luồng hơi lạnh chạy dài theo xương sống, các chân long như đều dựng đứng lên...

Chàng có thể xem trời đất như không, nhưng rắn... rắn quả là kinh khiếp.

Có lẽ bản tính con người đều như thế cả...

Chàng nắm chặt đốc kiếm, quát lên:

- Đừng vọng tưởng.

Phụng Nghi cũng quát lên theo:

- Ta đã thề chết cũng không trở về Hạ Hầu viên, ngươi đừng phí lời vô ích. Tiếp chiêu!

Cánh tay ngọc của nàng vụt cất lên, hai giải lụa chọt như hai mảnh thép tung thẳng ra bốn phía.

Tiếng huýt gió lại nổi lên.

Bầy rắn thun mình phóng ngược ra sau hơn ba trượng, tránh khỏi tầm tấn công của Phượng Nghi.

Tiếng huýt gió lại thúc nhặt lên một lần nữa.

Hai luồng ánh sáng từ ngoài bay vút vào mình Tần Quan Vũ, thì ra là hai con Kim Ty xà.

Hai giải lụa nơi tay Phượng Nghi uốn một vòng tròn chặn đón hai con rắn ấy lại, nhưng hai con vật ấy cực kỳ khôn ngoan, chúng lộn mình mấy vòng tránh thoát hai giải lụa, và cứ nhắm Tần Quan Vũ mà lao tới.

Tần Quan Vũ mím môi, đảo nhanh thanh Vô Tình kiếm.

Y như cái máy có người điều khiển, hai con rắn lộn mình xuống gần hai thước tránh khỏi tầm sát thương của kiếm, và cứ thuận đà phóng tới. Một con nhắm ngay giữa ngực, và con kia nhắm vào giữa bụng Tần Quan Vũ mà tấn công.

Sau khi chém hụt một kiếm, Tần Quan Vũ hết hồn, vội vàng thi triển Thiên Long Thần Bộ lác mình qua bên trái, đồng thời nhắm vào giữa mình hai con Kim Ty xà mà xả mạnh.

Thấy nguy, hai con rắn lại lộn xuống tránh thoát chiêu kiếm một cách nhanh nhẹn, và hình như chúng chỉ có thể tiến mà không thể lui nên vọt luôn tới trước.

Phượng Nghi hừ lên một tiếng rồi thi triển tuyệt kỹ "Thiên Nữ Tán Hoa".

Hai giải lụa lóe lên như hai luồng điện chớp từ trên xẹt xuống...

Bạch!

Một con rắn không tránh kịp bị đánh rớt xuống đất, thịt xương nát vụn. Còn một con thoát chết, nó đâm sầm vào đám rắn bên ngoài.

Tần Quan Vũ vừa mới hoàn hồn, thì giọng nói lạnh lùng lại vang lên:

- Tiểu tử, ngươi thấy rồi chứ?

- Thấy gì?

- Hừ, ngươi đừng có hàm hồ. Ta nói thẳng cho ngươi biết, vì chưa nỡ hủy diệt sinh mạng của ngươi, nên ta chỉ mới phóng ra hai con rắn thôi, và với chỉ hai con mà đã đủ làm cho hai ngươi tay chân lính quỳnh. Nếu là hai mươi con hợp lại thì hậu quả sẽ ra sao?

Tần Quan Vũ rúng động.

Đúng như lời hắn nói, chỉ với hai con thôi mà chàng và Phượng Nghi đã phải vận dụng đến năm thành công lực thì mới giết nổi một con. Nếu như có hai mươi con cùng phóng ra một lúc thì chàng và Phượng Nghi sẽ ra sao?

Nhưng Tần Quan Vũ vẫn bất phục, cất giọng cười ngạo nghễ:

- Với hai mươi con vật nhỏ nhoi ấy thì ta nào có coi ra gì. Nếu người không tiếc rẻ những con vật khó tìm đó của người thì cứ thả ra cả một lượt xem sao.

- Tiểu tử, ngoài miệng thì người nói cứng như thế, nhưng trong bụng người đã run rồi đó.

- Tần Quan Vũ này từ trước đến nay chưa biết sợ là gì.

Đối phương vụt hừ lên một tiếng lạnh lùng và tiếp theo là một tiếng huýt gió lại vang lên.

Hai mươi con rắn vây quanh liền góc đầu lên và cùng phóng tới...

Phượng Nghi giật mạnh tay Tần Quan Vũ nói:

- Hãy để tôi...

Nhưng, một tiếng huýt gió khác nghe là lạ lại nổi lên, rồi thì hai mươi con rắn vội rút đầu lui về chỗ cũ.

Kế đến là một giọng nói thứ hai vang lên:

- Khoan đã, các hạ vâng lệnh của ai?

- Tất nhiên là huyết chủ, còn các hạ?

- Cũng là lệnh của huyết chủ. Nhưng các hạ phụng lệnh của huyết chủ mà lại làm thế, vậy thì hãy xét lại xem bản thân có làm đúng chưa?

- Ta làm không đúng ở chỗ nào?

- Huyết chủ bảo phải bắt sống gã tiểu tử ấy, thế sao các hạ lại sử dụng Kim Ty xà? Nếu như tiểu tử ấy chết đi rồi thì các hạ làm sao phục lệnh với huyết chủ?

Tần Quan Vũ lại hết sức hoang mang...

Tại sao Quỷ Huyết chủ lại sai người đến bắt chàng?

Rõ ràng cuộc chiến giữa chính tà đã đến lúc mở màn toàn vẹn rồi ư?

Chàng nhướng mày quát lớn:

- Nếu các người không phải là hạng hèn nhát thì hãy ra mặt so tài xem thế nào?

- Câm miệng!

Cùng với tiếng thét như núi lở, một loạt chưởng phong từ nơi phát ra tiếng thét ập xuống Tần Quan Vũ. Chàng khẽ nghiêng mình, lật ngửa bàn tay đẩy ngược trở lên...

Ầm!

Hai loạt kinh phong chạm đúng vào nhau, một tiếng nổ kinh hồn vang lên, cây lá đổ xuống rào rào.

Vì trong cơn gấp rút, Tần Quan Vũ không kịp vận đầy đủ chân lực nên đôi vai chàng rung chuyển, toàn thân phải thoái lui một bước.

Và đối phương cất giọng trầm trầm:

- Tiểu tử, khá đấy!

Tần Quan Vũ cười gần:

- Ta là kẻ quang minh chính đại, đâu phải như các người chỉ biết co đầu rút cổ và trốn tránh chứ.

- Câm miệng!

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ:

- Hừ, đừng phách lối. Người không dám ra mặt đương đầu thì hãy rút đi.

- Thật là ngoa ngôn, hãy dọn mình mà chờ chết...

Tiếng "chết" được kéo dài ra và tiếng huýt gió lại vang lên.

Rào... rào... rào...

Tần Quan Vũ khẽ đưa mắt nhìn quanh, chàng chợt rùng mình.

Bốn mươi con Kim Ty xà đang lúc nhúc uốn mình trườn tới.

Ánh sáng trên mình chúng chớp lóe đến rợn người.

Thình lình, Phượng Nghi khẽ nói:

- Công tử, tôi nghĩ ra một biện pháp...

- Biện pháp ra sao?

- Công tử nên biết thứ Kim Ty xà này không những chỉ khiến người ta chết rất nhanh khi bị cắn phải không thôi, mà khi chúng phun nọc độc vào mình ai thì người đó cũng sẽ bị nổi mụn lên lở loét, và nọc độc đó sẽ xâm nhập vào tạng phủ mà chết rất thê thảm.

- Nhưng Phượng Nghi nói với tôi chuyện ấy làm chi?

- Tôi nói thế là để công tử biết rõ sự lợi hại của chúng, đừng để chúng phóng tới gần rồi mới xuất kiếm đả thương chúng, như vậy rất nguy hiểm.

- Vậy bây giờ phải làm sao?

- Chúng ta nên đột phá vòng vây trước khi chúng tấn công.

Tần Quan Vũ chưa kịp đáp, chợt nghe đối phương lại nói chuyện với nhau:

- Nếu lỡ Kim Ty xà làm cho hấn chết thì sao?

- Ta dùng thuốc giải độc để buộc hấn phải tuân lệnh, nếu không thì chất độc sẽ làm cho hấn chết.

- Nhưng nếu hấn không chịu?

- Nhất định hấn sẽ tuân theo. Người đòi mạng ai không tham sống?

- Hấn là kẻ cứng đầu, chính huyết chủ vì biết thế nên mới căn dặn chúng ta phải hành sự cẩn thận...

- A... thế thì phải giải quyết thế nào đây?

Tần Quan Vũ còn đang suy nghĩ cách phá vòng vây thì chợt nghe một giọng "truyền âm nhập mật" vọng đến bên tai:

- Minh chủ!

Tần Quan Vũ giật mình, ngẩng lên.

Đúng là giọng nói của Thần Bí Nhân, người của Tam Quốc miếu. Ông ta nói tiếp:

- Minh chủ nên chú ý, lão phu vì không thể yên tâm rời minh chủ, để minh chủ một mình đi với Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi nên mới âm thầm theo dõi đến đây, và cũng vì thế mà lại có nhiều việc cần bẩm báo...

Và giọng "truyền âm nhập mật" lại vang lên đều đều:

- Phượng Nghi là một người đáng ngờ vực. Nàng nói rằng yêu minh chủ nhưng tại sao lại dùng đến My Công? Cho nên, lão phu cho rằng tất cả những việc xảy ra vừa qua đều do nàng và Hạ Hầu viên chủ sắp sẵn một màn kịch để lấy lòng tin của minh chủ...

Trong lúc Thần Bí Nhân đang nói, Phượng Nghi lại thúc Tần Quan Vũ nghĩ cách phá vây. Chàng chỉ ừ hử cho qua, rồi lại chăm chú lắng nghe giọng “truyền âm nhập mật” của Thần Bí Nhân:

- Tất nhiên, sự nghi ngờ ấy cũng có thể là quá sớm, nhưng chúng ta vẫn phải đề phòng. Như vừa rồi mình chủ bị My Công của nàng thao túng, nếu lão phu không dùng “Bình Công Kinh Lực” để đỡ hộ thì mình chủ nếu không chết thì e cũng đã mang trọng thương dưới tay Hạ Hầu viên chủ...

Tần Quan Vũ giật mình.

Rõ ràng lúc chàng đang mê mết vì hương tình ái thì Hạ Hầu viên chủ tập kích thành linh, và chàng có cảm thấy một luồng hơi từ đâu đó xông lên, nếu không phải do Thần Bí Nhân ám trợ thì còn là ai nữa?

Thấy Tần Quan Vũ vẫn đứng sững sờ, Phượng Nghi lấy làm lạ, cau mày nhìn chàng.

Thần Bí Nhân lại nói với Tần Quan Vũ bằng thuật Truyền Âm Nhập Mật:

- Minh chủ, nàng đã hơi nghi ngờ rồi đấy, thôi để dịp khác lão phu sẽ bẩm báo thêm.

Tần Quan Vũ vội vàng nói với Phượng Nghi để khóa lấp:

- Tôi đã nghĩ ra cách phá vây rồi.

- Sao?

- Lúc đầu tôi nghĩ nên chờ họ khởi thế công rồi thì mình sẽ phá vây, nhưng như thế không tiện. Mình nên chủ động là hơn.

Chợt chàng lại nghe giọng “truyền âm nhập mật” của Thần Bí Nhân:

- Minh chủ hãy đưa Phượng Nghi rời khỏi nơi đây. Lão phu sẽ ra mặt chế phục người của Quỷ Huyết, rồi nhân đó sẽ lấy thuốc giải để phòng khi cần cứu người.

Tần Quan Vũ vội nói với Phượng Nghi:

- Sự việc không thể chậm trễ nữa, tôi đi trước, Phượng Nghi cố bám sát theo sau. Hãy nhớ phải cẩn thận đấy.

Dứt lời, tay phải chàng vung kiếm tạo thành một vòng hoa thép, tay trái cũng đồng thời phát chuồng, kinh lực nhắm vào đám rắn đang ào ào bủa tới. Phượng Nghi vung tròn hai giải lụa, theo sát sau lưng Tần Quan Vũ, và hai người cùng lao ra ngoài...

Hai tiếng huýt gió cùng rập lên một lượt, hơn sáu mươi con rắn độc cùng một lúc lao tới trùng trùng điệp điệp...

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>